

En fandens historie

I krigstid gør djævelen plads i helvede



Karakterer

Unkel 1814

Alexander



Alexander



"Du er en ung soldat, med en gammel mands øjne"

Velkommen til

Du skal nu spille 'En Fandens Historie: I Krigstid gør Djævelen Plads i Helvede'. Det er et stemningsfyldt scenarie i to dele: Første dels formål er at etablere jeres interne sammenhold, lade dig få et indtryk af din og gruppens karakterer, og hvordan I sammen virker som enhed. Altså en præsentation af persongalleriet og etablering af jeres venskab.

Anden del er en serie scener, der har til formål at pille din karakter fra hinanden igen. Det er et skæbnesvangert spil mod Djævelen og med livet som indsats.

Oplevelserne kommer til at dræne din karakter for menneskelighed til et stadie, hvor de valg, der træffes, ikke længere bunder i en kærlighed til livet og mennesker men i desperation og selvhad.

Det, du nu sidder med i hånden, er første del af din karakter. Mellem første og anden del af scenariet vil du få udleveret resten af karakteren, din erindring om Det Skæbnesvangre Døgn. Denne opdeling er til for at skabe et tydeligt knæk i din karakter og i gruppens selvopfattelse, så regn med en pause inden det store seje træk.

Om Krigen

Scenariet er sat i Den Store Krig, Den ustoppelige fremadbrusende kraft, en mekanisk tilstand af eufori, forandring og destruktion. Dampmaskinerne har banet vejen for de dundrende dieselmotorer, og maskingeværets salver akkompagnerer granaternes tordenen som trommer og pauker i en slagtojskoncert. Det er smukt fra afstand, når de storladne telegrammer trykkes i aviserne og sultent fortæres af de naive masser. Langt fra frontlinien. Langt fra dysenteri og gas. Langt fra virkeligheden. Men frontlinien står ikke stille, den skyller over landet med en kraft så stor, at intet går umærket derfra. Intet er det samme, når det mørke bælte af død har sluppet dig.

Om Enheden

I er uadskillelige. Sammen er I stærke, og sammen kan I være jer selv. Krigen er en blytung kappe af destruktions, som man skal være fem om at kunne bære for ikke at knække under byrden. I er alle ligeværdige og stærkt forbrødrede af de mange kamphandlinger jeres øjne og hænder har delt. I er også stolte, for I har gjort en forskel. Jeres enhed er vidt berømte for jeres heltemod og sejre. I bliver brugt i propagandamaterialet som eksemplet på den perfekte enhed. De unge rekrutteres øjne hænger ved jer, hver gang I mønstrer, og den store ærefrygt, de viser jer, holder jeres rygge ranke. Stålbjørnen bliver I kaldt - kun jer. Jeres sammenhold, rygte og fremståen er upåklagelig, og jeres gerninger taler samme sprog.

Om Landsbyen

Landsbyen, scenariet foregår i, er den idylliske lille stationsby. Møllehjulet plasker lystigt i den klukkende å og befolkningen er arbejdsomme og glade. Byen har kirke, skole, rådhus og et par små butikker og erhverv. En hovedgade, der ligger vinkelret på frontlinjen, tegner byens form, og små hyggelige gader går ud derfra. Jernbanen går gennem byen, som derfor er et centralt taktisk punkt for dette område. Byens opland er frodigt, og gårdene ligger som spredte hvide småsten på den grønne baggrund.

Om Alexander

For tre år siden var du en glad knægt - en af dem, der var håb for. Du læste med velvilje i bibelen og passede dit arbejde på gården, indtil du udmattet gav efter for trætheden. Din dygtighed blev din families stolthed.

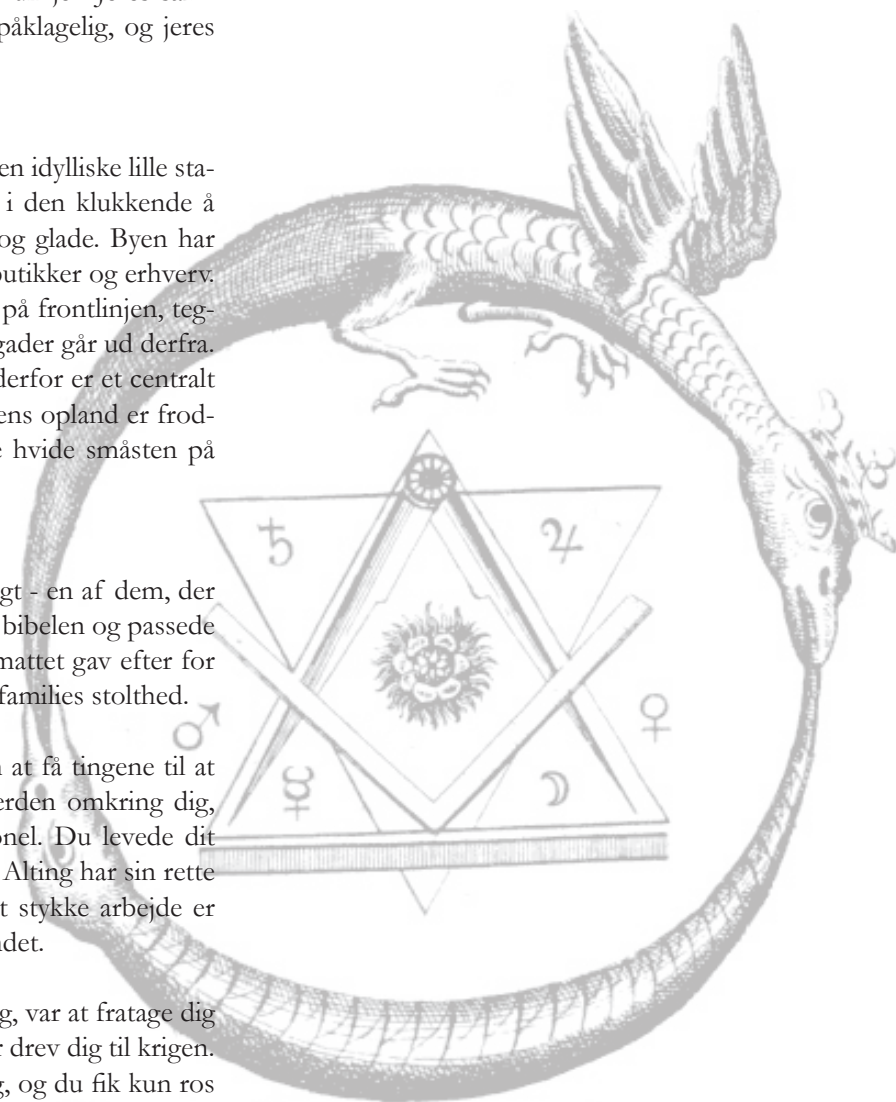
Det var ikke bare et spørgsmål om at få tingene til at fungere men også om at ordne verden omkring dig, så den var genkendelig og funktionel. Du levede dit liv ved disse ubrydelige principper: Alting har sin rette plads, alting har sin funktion og et stykke arbejde er først slut, når alle løse ender er bundet.

Det værste, man kunne gøre ved dig, var at fratage dig dit arbejde. Det var da også det, der drev dig til krigen. Du havde repareret alt omkring dig, og du fik kun ros og skulderklap til sidst. "Hvad skal du nu, Alex? Hvad vil du nu kaste dig over?" Spørgsmålene rungede højlydt i dit sind og blev til en konstant irritation. For hvem interesserer sig dog for sindet? Den urørlige bjergsø i hjertets vildsomme skov, hvis bund ingen kan se.

Bibelen læser du ikke mere - faktisk har du rullet

smøger af ca. halvdelen - resten blev brugt til at fore støvler med. Du er en ung soldat med en gammel mands øjne. Din sjæl er træt og slidt, slebet glat af de stikkende blikke, fra dem du har dræbt i krigen. Du er en lydige soldat. Når bare man følger ordrer, går det hele nok. Det har i hvert fald bragt dig igennem de sidste års mange slag med livet i behold. Det og så din ordentlighed. Selv ikke under de hårdeste strabadser og de mest håbløse forhold glemmer du dine principper.

Du renser dit gevær korrekt, bærer din uniform korrekt og dræber Fjenden korrekt.



Alexander relationer

Nikolai: Krigsbroder, Klippen

Nikolai har sine fødder plantet dybt i nationens sorte muld, og hans skuldre bærer himlen. Derhjemme er han far til en lille dreng, husbond til en ung kone og enearving til sin fædrene gård. Du beundrer Nikolais ro og majestætelighed inderligt. Han er mere en broder for dig, end nogen derhjemme er det. De andre i gruppen er soldaterkammerater for livet, men i døden vil der kun være Nikolais faste isblå blik tilbage. Kun han er familie.

Anton: Korporalen, Anføreren

Anton er jeres korporal. Altid med en lille sort cerut plantet i mundvigen og de sorte bryn trukket ned i en snerren, bjæffer han sine ordrer ud. Anton har de mørke øjne stift rettet mod næste sejr og den mulige forfremmelse, og han har tænkt sig at trække resten af soldaterkammeraterne med, om de vil det eller ej. Anton kan sit kram. Anton sørger for, at du ikke behøver at bruge tid på kedsommelige opgaver og i stedet kan koncentrere dig om at gøre dit job ordentligt. Det eneste, der kan føre til, at du handler overilet, er, hvis Anton tøver.

Ivan: Enspænder, undervurderet

Ivan er drengen i hjørnet. De fleste tager ham fejlagtigt for en sinke, men dem, der ser hans opmærksomme øjne, føler dem altid på sig og bliver vagtsomme over for ham. De få, der fatter sympati eller ikke frygter ham, holder sig som regel på respektfuld afstand. Ivans kringlede sind sømmer sig ikke for en soldat, men det holder ham ikke tilbage. Du dækker ofte over Ivan over for de overordnede. Ivans akavede adfærd er det, der holder dig ekstra skarp og får dig færdig før de andre, så du har tid til at gå Ivans udstyr igennem en ekstra gang.

Peter: Forhørseksperten, Den skrøbelige.

Peters skønhed og vævre krop kan til tider synes lidt malplaceret midt i krigens grimhed. Han har et vittigt og skarpt sind og er afholdt. Peters skarpe tunge vender sig tit til en spydig sarkasme, som kan pille de største ned men også bygge de mindste op. Kommandanten har fået øje for hans evne til at få tunger på gled og bruger derfor ofte Peter som forhørsassistent. For dit simple og velordnede sind kan Peters kløgt synes uopnåeligt og forunderligt. Du mistænker tit, at Peters vid er på din bekostning, men affinder dig med det, for Peter er aldrig ondskabsfuld. Det er desuden Peters smukke ord, der ofte tager brodden af en grim situation og minder dig om, at der er en verden uden for krigen.

Leo: Kaptajnen, Den Naive

Leos aristokratiske baggrund er tydelig, i alt hvad han foretager sig. Han spiser pænere, taler pænere, og hans sko er dyrere end andres. Han er en meget ung officer, som ikke er af samme soldaterstøbning som jer, men hvis familie har fået ham placeret ved fronten. Men han er også en person, man har medlidenhed med og beskytter, for han er her tydeligvis ikke af egen fri vilje. Leo er i bedste fald en middelmådig officer, men er nem at trække rundt i manegen. På bunden er han faktisk en helt hæderlig og sympatisk person. Det sker, han dækker over det med en officersattitude, men den er sjældent længerevarende. I kan alle godt lide Leo.



Anton



Anton



"Din største svaghed er stolthed. Vreden i dig er vakt, af alt det uretfærdige du møder"

Velkommen til

Du skal nu spille 'En Fandens Historie: I Krigstid gør Djævelen Plads i Helvede'. Det er et stemningsfyldt scenarie i to dele: Første dels formål er at etablere jeres interne sammenhold, lade dig få et indtryk af din og gruppens karakterer, og hvordan I sammen virker som enhed. Altså en præsentation af persongalleriet og etablering af jeres venskab.

Anden del er en serie scener, der har til formål at pille din karakter fra hinanden igen. Det er et skæbnesvangert spil mod Djævelen og med livet som indsats.

Oplevelserne kommer til at dræne din karakter for menneskelighed til et stadie, hvor de valg, der træffes, ikke længere bundes i en kærlighed til livet og mennesker men i desperation og selvhad.

Det, du nu sidder med i hånden, er første del af din karakter. Mellem første og anden del af scenariet vil du få udleveret resten af karakteren, din erindring om Det Skæbnesvangre Døgn. Denne opdeling er til for at skabe et tydeligt knæk i din karakter og i gruppens selvopfattelse, så regn med en pause inden det store seje træk.

Om Krigen

Scenariet er sat i Den Store Krig, Den ustoppelige fremadbrusende kraft, en mekanisk tilstand af eufori, forandring og destruktion. Dampmaskinerne har banet vejen for de dundrende dieselmotorer, og maskingeværets salver akkompagnerer granaternes tordenen som trommer og pauker i en slagtojskoncert. Det er smukt fra afstand, når de storladne telegrammer trykkes i aviserne og sultent fortæres af de naive masser. Langt fra frontlinien. Langt fra dysenteri og gas. Langt fra virkeligheden. Men frontlinien står ikke stille, den skyller over landet med en kraft så stor, at intet går umærket derfra. Intet er det samme, når det mørke bælte af død har sluppet dig.

Om Enheden

I er uadskillelige. Sammen er I stærke, og sammen kan I være jer selv. Krigen er en blytung kappe af destruktions, som man skal være fem om at kunne bære for ikke at knække under byrden. I er alle ligeværdige og stærkt forbrødrede af de mange kamphandlinger jeres øjne og hænder har delt. I er også stolte, for I har gjort en forskel. Jeres enhed er vidt berømte for jeres heltemod og sejre. I bliver brugt i propagandamaterialet som eksemplet på den perfekte enhed. De unge rekrutters øjne hænger ved jer, hver gang I mønstrer, og den store ærefrygt, de viser jer, holder jeres rygge ranke. Stålbjørnen bliver I kaldt - kun jer. Jeres sammenhold, rygte og fremståen er upåklagelig, og jeres gerninger taler samme sprog.

Om Landsbyen

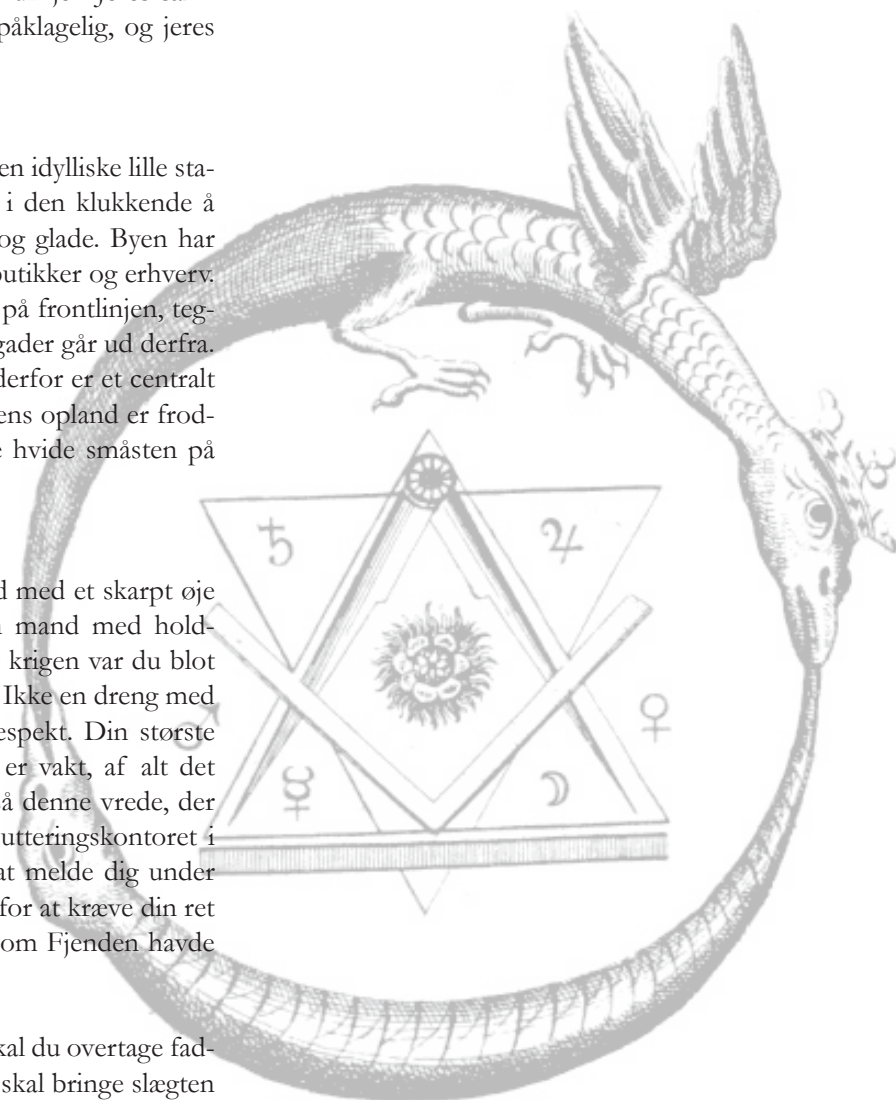
Landsbyen, scenariet foregår i, er den idylliske lille stationsby. Møllehjulet plasker lystigt i den klukkende å og befolkningen er arbejdsomme og glade. Byen har kirke, skole, rådhus og et par små butikker og erhverv. En hovedgade, der ligger vinkelret på frontlinjen, tegner byens form, og små hyggelige gader går ud derfra. Jernbanen går gennem byen, som derfor er et centralt taktisk punkt for dette område. Byens opland er frodigt, og gårdene ligger som spredte hvide småsten på den grønne baggrund.

Om Anton

Du er en vred ung mand. En mand med et skarpt øje for folks fejl og dumheder og en mand med holdninger og hjertet på rette sted. Før krigen var du blot en almindelig dreng af god familie. Ikke en dreng med mange venner men med megen respekt. Din største svaghed er stolthed. Vreden i dig er vakt, af alt det uretfærdige du møder. Det var også denne vrede, der fik dig til at marchere ind på rekrutteringskontoret i første omgang. Du kom ikke for at melde dig under fanerne og gøre din pligt. Du kom for at kræve din ret til at omgøre de uretfærdigheder, som Fjenden havde forårsaget.

Når Du kommer hjem fra krigen, skal du overtage faders forretning og alt hans jord - du skal bringe slægten videre, som man bør. Og du ved, at en mand skal kunne bevise sit værd. En mand, som ikke har lidt og kæmpet, har ingen ret til at stille krav til andre. Hvis man vil det gode, må man leve det gode; og hvis man vil leve det gode, må man kende det gode. Du har din kurs udstukket for dig, og det er ikke en kurs andre har sat for dig. Det er en kurs som nødvendighed, logik

og et skarpt intellekt har åbenbaret. Du forstår, at der er sande ting og så er der Sandheden. Kun det skarpe øje og det rene sind kan kende Sandheden, og kun den stærke hånd og den klare tale kan udbrede den. Når du kommer hjem, er det ikke bare din pligt at leve korrekt men også at lede samfundet ud af krigens skygge.



Anton

relationer

Nikolai: Kæmpen, rivalen

Nikolai har sine fødder plantet dybt i nationens sorte muld, og hans skuldre bærer himlen. Derhjemme er han far til en lille dreng, husbond til en ung kone og enearving til sin fædrene gård. Nikolai er den eneste, du rigtig kan måle dig med. Han er rival, sparringspartner og kampfælle. Du udfordrer tit Nikolai, men betror dig også ofte til ham. Du kritiserer tit åbent Nikolai for hans tilbageholdenhed og stædighed. Hvis du kan tage styringen over Nikolaj, vil du endegyldigt være enhedens leder.

Ivan: Enspænder, undervurderet

Ivan er drengen i hjørnet. De fleste tager ham fejlslagt for en sinke, men dem, der ser hans opmærksomme øjne, føler dem altid på sig og bliver vagtsomme over for ham. De få, der fatter sympati, eller ikke frygter ham, holder sig som regel på respektfuld afstand. Ivan er ikke skabt til krig, og du ser det som din opgave at beskytte ham mod dens trængsler og rædsel. Du forstår intet af, hvad der rører sig i Ivan, men du anerkender, at det er værdifuldt.

Alexander: Specialisten, Den perfekte soldat.

Alexander er den evige specialist. Han er gudfrygtig og arbejdsom og korrekt. At bryde normen er en fornærmelse for ham, men ofte noget han hellere ser igennem fingre med end at angribe. Han fokuserer ofte på det positive og finder stor glæde i et veludført stykke arbejde. Når Nikolai er umulig at flytte, når Ivan går i baglås og når Peter begynder at stikke til dig, er det Alexander, du kan vende dig til. Her er endelig en, der bare gør, hvad der bliver sagt. Alexander er den perfekte soldat. Han er en våbenbroder snarere end en underordnet.

Peter; Forhørseksperten, Den skrøbelige.

Peters skønhed og vævre krop kan til tider synes lidt malplaceret midt i krigens grimhed. Han har et vittigt og skarpt sind og er afholdt. Peters skarpe tunge vender sig tit til en spydig sarkasme, som kan pille de største ned men også bygge de mindste op. Kommandanten har fået øje for hans evne til at få tunger på gled og bruger derfor ofte Peter som forhørsassistent. Peter udfordrer subtilt dit lederskab, hvilket du for længst har affundet dig med. Det ville splitte gruppen unødigt at slå for hårdt ned på det, så det er bedre at agere overbærende og skære tænder i stilhed. Kun nogle få gange er du eksploderet, og Peter har været mærkbart selvtilfreds derved.

Leo: Kaptajnen, Den Naive

Leos aristokratiske baggrund er tydelig, i alt hvad han foretager sig. Han spiser pænere, taler pænere, og hans sko er dyrere end andres. Han er en meget ung officer, som ikke er af samme soldaterstøbnings som jer, men hvis familie har fået ham placeret ved fronten. Men han er også en person, man har medlidenhed med og beskytter, for han er her tydeligvis ikke af egen fri vilje. Leo er i bedste fald en middelmådig officer, men er nem at trække rundt i manegen. På bunden er han faktisk en helt hæderlig og sympatisk person. Det sker, han dækker over det med en officersattitude, men den er sjældent længerevarende. I kan alle godt lide Leo.



Ivan



Ivan

"Du er æstetikeren. Du ser skønhed i alle ting og bruger denne evne til at mestre dit hverv"

Velkommen til

Du skal nu spille 'En Fandens Historie: I Krigstid gør Djævelen Plads i Helvede'. Det er et stemningsfyldt scenarie i to dele: Første dels formål er at etablere jeres interne sammenhold, lade dig få et indtryk af din og gruppens karakterer, og hvordan I sammen virker som enhed. Altså en præsentation af persongalleriet og etablering af jeres venskab.

Anden del er en serie scener, der har til formål at pille din karakter fra hinanden igen. Det er et skæbnesvangert spil mod Djævelen og med livet som indsats.

Oplevelserne kommer til at dræne din karakter for menneskelighed til et stadie, hvor de valg, der træffes, ikke længere bunder i en kærlighed til livet og mennesker men i desperation og selvhad.

Det, du nu sidder med i hånden, er første del af din karakter. Mellem første og anden del af scenariet vil du få udleveret resten af karakteren, din erindring om Det Skæbnesvangre Døgn. Denne opdeling er til for at skabe et tydeligt knæk i din karakter og i gruppens selvopfattelse, så regn med en pause inden det store seje træk.

Om Krigen

Scenariet er sat i Den Store Krig, Den ustoppelige fremadbrusende kraft, en mekanisk tilstand af eufori, forandring og destruktion. Dampmaskinerne har banet vejen for de dundrende dieselmotorer, og maskingeværets salver akkompagnerer granaternes tordenen som trommer og pauker i en slagtojskoncert. Det er smukt fra afstand, når de storladne telegrammer trykkes i aviserne og sultent fortæres af de naive masser. Langt fra frontlinien. Langt fra dysenteri og gas. Langt fra virkeligheden. Men frontlinien står ikke stille, den skyller over landet med en kraft så stor, at intet går umærket derfra. Intet er det samme, når det mørke bælte af død har sluppet dig.



Om Enheden

I er uadskillelige. Sammen er I stærke, og sammen kan I være jer selv. Krigen er en blytung kappe af destruktions, som man skal være fem om at kunne bære for ikke at knække under byrden. I er alle ligeværdige og stærkt forbrødrede af de mange kamphandlinger jeres øjne og hænder har delt. I er også stolte, for I har gjort en forskel. Jeres enhed er vidt berømt for jeres heltemod og sejre. I bliver brugt i propagandamaterialet som eksemplet på den perfekte enhed. De unge rekrutteres øjne hænger ved jer, hver gang I mønstrer, og den store ærefrygt, de viser jer, holder jeres rygge ranke. Stålbjørnen bliver I kaldt - kun jer. Jeres sammenhold, rygte og fremståen er upåklagelig, og jeres gerninger taler samme sprog.

Om Landsbyen

Landsbyen, scenariet foregår i, er den idylliske lille stationsby. Møllehjulet plasker lystigt i den klukkende å og befolkningen er arbejdsomme og glade. Byen har kirke, skole, rådhus og et par små butikker og erhverv. En hovedgade, der ligger vinkelret på frontlinjen, tegner byens form, og små hyggelige gader går ud derfra. Jernbanen går gennem byen, som derfor er et centralt taktisk punkt for dette område. Byens opland er frodigt, og gårdene ligger som spredte hvide småsten på den grønne baggrund.

Om Ivan

Du er drengen i hjørnet. I klasselokalet sad du bagerst med en tom tavle og en spids griffel. Men på arbejdet er det dig, der skærer de smukkeste lister og formgiver de bedste møbler.

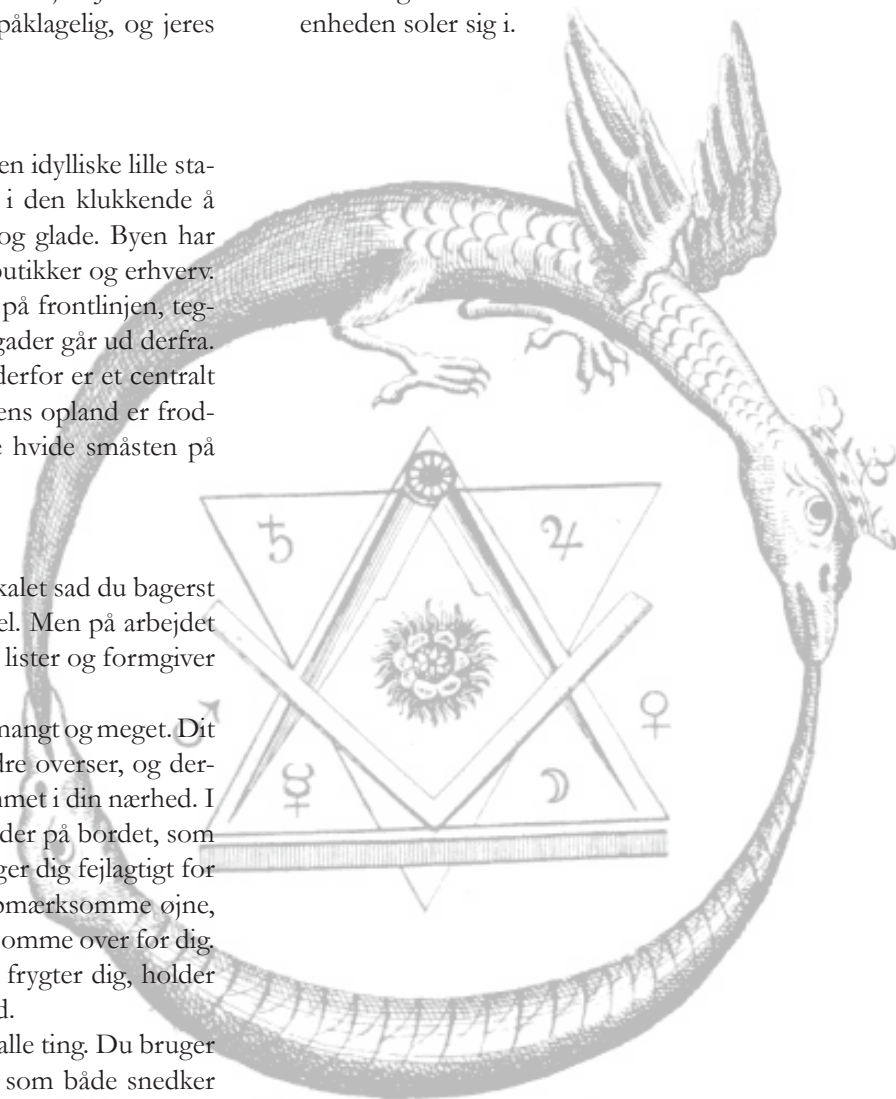
Du kan fra din position i hjørnet se mangt og meget. Dit udsigtspunkt tilhører den, som andre overser, og derfor taler folk ofte bramfrit og uhæmmet i din nærhed. I dit påhør kommer der hemmeligheder på bordet, som ikke er mange forundt. De fleste tager dig fejlagtigt for en sinke, men dem, der ser dine opmærksomme øjne, føler dem altid på sig og bliver vagtsomme over for dig. De få, der fatter sympati eller ikke frygter dig, holder sig som regel på respektfuld afstand.

Du er æstetiker og ser skønhed i alle ting. Du bruger denne evne til at mestre dit hverv som både snedker og skarpskytte. Du kan koldblodigt dræbe Fjenden, for at se skønheden i blodsprøjtet fra det perfekte pandeskud nærmere end den dyriske overlevelsestrang, som de fleste soldater er motiveret af. Ligesom du lader dine fingre gå så tæt på klingens at huden ridses, når den perfekte tilskæring skal opnås.

Du mestrer stilheden og koncentrationen. Du gengiver

nøjagtigt og detaljeret ting, du har erfaret blot én gang, men stave kan du ikke. Du er den tilfredse enspænder og den usete mester. Ingen kan fortælle dig, at du er dum eller sjusket - ej heller spinde løgne, der bider dig, for du ved præcist, hvad du er. Du er dig selv.

Hvorfor du meldte sig til hæren, er der ingen andre end dig, der ved. Ingen ved, at du inderst inde er ensom og savner at blive anerkendt og afholdt. Da krigen kom, vidste du, at det var den retning, du skulle, og intet har fået dig til at tvivle på det siden. Hæren har aldrig set så dygtig en skarpskytte som dig, dit talent for ro og stilhed har høstet en stor del af den ære, enheden soler sig i.



Ivan

relationer

Nikolai: Klippen, Den ligeværdige.

Den hærdebrede kæmpe, hvis isblå øjne under de konstant furede bryn betragter sine kammerater alvorligt. Nikolai har sine fødder plantet dybt i nationens sorte muld, og hans skuldre bærer himlen. Nikolais dybblå øjne og kæmpekrop ser du lige igennem. For bag øjnene møder du en dyb ensomhed og en dybsort afgrund, og når alt presser til, er dette langt mere trygt for dig end alt andet. Nikolai og du er gjort af samme støbning trods jeres vidt forskellige ydre.

Anton: Korporalen, Falken

Anton er jeres korporal. Altid med en lille sort cerut plantet i mundvigen og de sorte bryn trukket ned i en snerren bjæffer han sine ordrer ud. Anton har de mørke øjne stift rettet mod næste sejr og den mulige forfremmelse. Om det bliver på bekostning af dig og de andre kammerater, vil kun tiden vise. Antons fremdrift og passion slår ned som falkens skarpe flugt fra en klar himmel, og foran den er du fanget i dyb fascination. Du føler en stor ærefrygt over for din kammerat til det punkt, hvor du nogle gange vil puste til dennes vrede bare for at se, hvad der vil ske.

Alexander: Den perfekte Soldat, Den gudsfrygtige

Alexander er den evige specialist. Hans riffel er altid klar og velpoleret og hans uniform sidder, efter omstændighederne altid upåklageligt. Han er gudfrygtig, arbejdsom og korrekt. At bryde normen er en fornærmelse for ham, men ofte noget han hellere ser igennem fingre med end angriber. Han fokuserer ofte på det positive og finder stor glæde i et veludført stykke arbejde. Alexander er altid travl. Du finder det en kilde til fornøjelse at betragte Alexanders altid travle hænder, der kravler og ordner og rydder op. Alexander er for dig et billede på den perfekte soldat.

Peter: Forhørseksperten, Den skrøbelige.

Peters skønhed og vævre krop kan til tider synes lidt malplaceret midt i krigens grimhed. Han har et vittigt og skarpt sind og er afholdt. Peters skarpe tunge vender sig tit til en spydig sarkasme, som kan pille de største ned men også bygge de mindste op. Kommandanten har fået øje for hans evne til at få tunger på gled og bruger derfor ofte Peter som forhørsassistent. Du nyder at se Peters milde øjne og hans bløde følsomme læber, når de danser deres fine dans. Peters hemmelighed er tryk hos dig, men hvad denne hemmelighed præcist indebærer, har du aldrig interesseret sig for. Du stiller dig indtil videre tilfreds med at vide, at der er en hemmelighed.

Leo: Kaptajnen, Den Naive

Leos aristokratiske baggrund er tydelig, i alt hvad han foretager sig. Han spiser pænere, taler pænere, og hans sko er dyrere end andres. Han er en meget ung officer, som ikke er af samme soldaterstøbning som jer, men hvis familie har fået ham placeret ved fronten. Men han er også en person, man har medlidenhed med og beskytter, for han er her tydeligvis ikke af egen fri vilje. Leo er i bedste fald en middelmådig officer, men er nem at trække rundt i manegen. På bunden er han faktisk en helt hæderlig og sympatisk person. Det sker, han dækker over det med en officersattitude, men den er sjældent længerevarende. I kan alle godt lide Leo.



Nikolaj



Nikolaj

"Den hærdebrede kriger ved
hvis side intet ondt befalder
en"



Velkommen til

Du skal nu spille 'En Fandens Historie: I Krigstid gør Djævelen Plads i Helvede'. Det er et stemningsfyldt scenarie i to dele: Første dels formål er at etablere jeres interne sammenhold, lade dig få et indtryk af din og gruppens karakterer, og hvordan I sammen virker som enhed. Altså en præsentation af persongalleriet og etablering af jeres venskab.

Anden del er en serie scener, der har til formål at pille din karakter fra hinanden igen. Det er et skæbnesvangert spil mod Djævelen og med livet som indsats.

Oplevelserne kommer til at dræne din karakter for menneskelighed til et stadie, hvor de valg, der træffes, ikke længere bunder i en kærlighed til livet og mennesker men i desperation og selvhad.

Det, du nu sidder med i hånden, er første del af din karakter. Mellem første og anden del af scenariet vil du få udleveret resten af karakteren, din erindring om Det Skæbnesvangre Døgn. Denne opdeling er til for at skabe et tydeligt knæk i din karakter og i gruppens selvopfattelse, så regn med en pause inden det store seje træk.

Om Krigen

Scenariet er sat i Den Store Krig, Den ustoppelige fremadbrusende kraft, en mekanisk tilstand af eufori, forandring og destruktion. Dampmaskinerne har banet vejen for de dundrende dieselmotorer, og maskingeværets salver akkompagnerer granaternes tordenen som trommer og pauker i en slagtojskoncert. Det er smukt fra afstand, når de storladne telegrammer trykkes i aviserne og sultent fortæres af de naive masser. Langt fra frontlinien. Langt fra dysenteri og gas. Langt fra virkeligheden. Men frontlinien står ikke stille, den skyller over landet med en kraft så stor, at intet går umærket derfra. Intet er det samme, når det mørke bælte af død har sluppet dig.

Om Enheden

I er uadskillelige. Sammen er I stærke, og sammen kan I være jer selv. Krigen er en blytung kappe af destruktions, som man skal være fem om at kunne bære for ikke at knække under byrden. I er alle ligeværdige og stærkt forbrødrede af de mange kamphandlinger jeres øjne og hænder har delt. I er også stolte, for I har gjort en forskel. Jeres enhed er vidt berømte for jeres heltemod og sejre. I bliver brugt i propagandamaterialet som eksemplet på den perfekte enhed. De unge rekrutters øjne hænger ved jer, hver gang I mønstre, og den store ærefrygt, de viser jer, holder jeres rygge ranke. Stålbjørnen bliver I kaldt - kun jer. Jeres sammenhold, rygte og fremståen er upåklagelig, og jeres gerninger taler samme sprog.

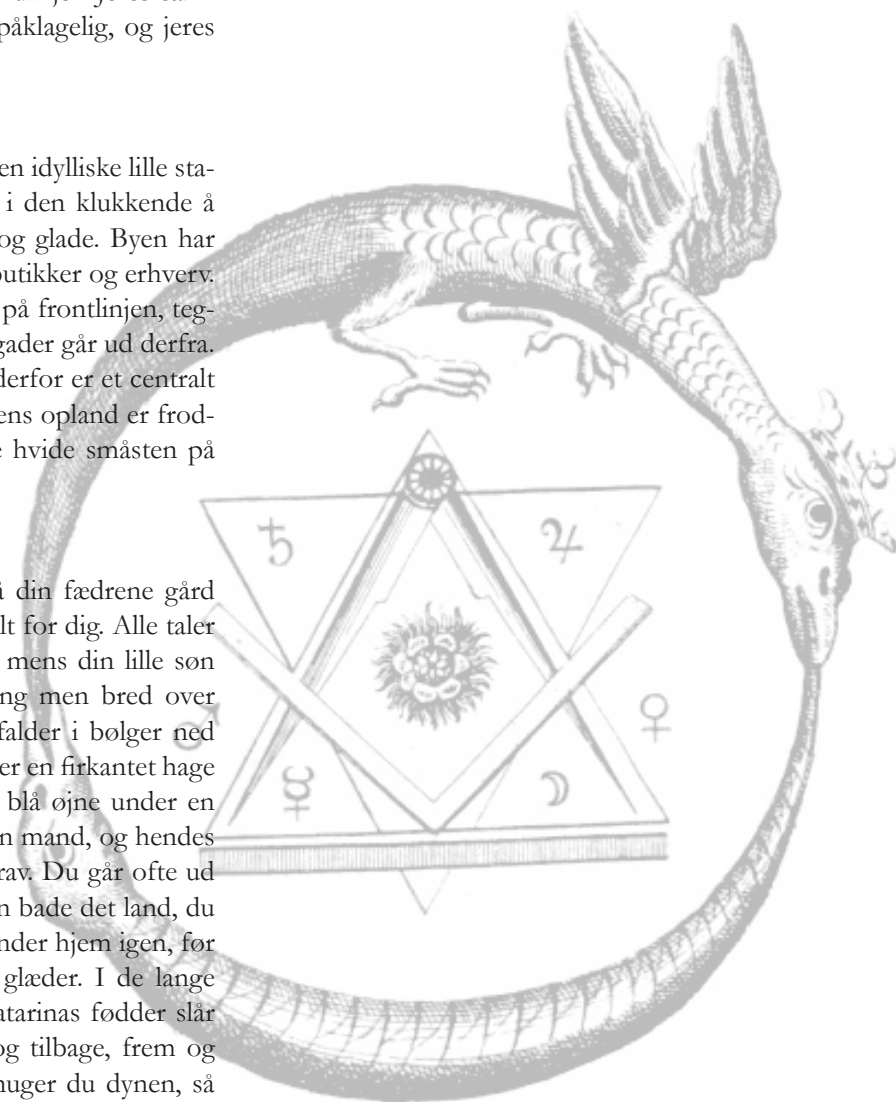
Om Landsbyen

Landsbyen, scenariet foregår i, er den idylliske lille stationsby. Møllehjulet plasker lystigt i den klukkende å og befolkningen er arbejdsomme og glade. Byen har kirke, skole, rådhus og et par små butikker og erhverv. En hovedgade, der ligger vinkelret på frontlinjen, tegner byens form, og små hyggelige gader går ud derfra. Jernbanen går gennem byen, som derfor er et centralt taktisk punkt for dette område. Byens opland er frodigt, og gårdene ligger som spredte hvide småsten på den grønne baggrund.

Om Nikolai

Du har en lille søn derhjemme på din fædrene gård og en kæmpe familie, der betyder alt for dig. Alle taler derhjemme om den gode Nikolai, mens din lille søn skriger i vuggen. Du er ganske ung men bred over skuldrene, og dine gyldne lokker falder i bølger ned over din nakke. Dit unge skæg skjuler en firkantet hage og indrammer et par klare, hårde, blå øjne under en furet pande. Din kone er stolt af sin mand, og hendes øjne ser på dig med beundrende krav. Du går ofte ud i de mørke morgener for at se solen bade det land, du elsker, i sit gyldne skær. Men du vender hjem igen, før nogen tror dig optaget af simple glæder. I de lange nætter, mens barnet skriger, og Katarinas fødder slår stød imod gulvbrædderne - frem og tilbage, frem og tilbage med din søn i armene - knuger du dynen, så knoerne bliver hvide, og du brøler tavst ind i puden, til du bliver hæs og tom i hjertet.

Du har altid ret og dine ord sætter alting i et beåndet og storladent skær. For dig var der kun en vej, da krigen brød ud. Omkring dig spurgte man kun til, hvornår og hvor du skulle i krig - aldrig om. Katarina vinkede stolt farvel til dig med fædrelandets flag svøbt om sig, og det sidste du hørte, før kaptajnen råbte "Fremad! March!", var din lille søn, der skreg i hendes arme.



Du er alles klippe. Selv de gamle kommer til dig. Sammen med dig er der håb for fremtiden. Selv krigen blegner foran dig, den genfødte fordums kæmpe. Den hårdebrede kriger ved hvis side intet ondt befalder en.

Nikolaj

relationer

Anton: Korporalen, karrieresoldaten

Anton er jeres korporal. Altid med en lille sort cerut plantet i mundvigen og de sorte bryn trukket ned i en snerren, bjæffer han sine ordrer ud. Anton har de mørke øjne stift rettet mod næste sejr og den mulige forfremmelse, og han har tænkt sig, at trække resten af soldaterkammeraterne med, om de vil det eller ej. Anton kan sit kram. Så længe du står som det rolige center, kan Anton trække gruppen fremad. Falder du, falder Anton.

Ivan: Enspænderen, Den undervurderede

Ivan er drengen i hjørnet. De fleste tager ham fejlagtigt for en sinke, men dem, der ser hans opmærksomme øjne, føler dem altid på sig og bliver vagtsomme over for ham. De få, der fatter sympati eller ikke frygter ham, holder sig som regel på respektfuld afstand. Du er afhængig af Ivans ro og føler, at din egen ro finder en partner i Ivan. Når det brænder allermost på for dig, og presset bliver for stort, kan Ivans faste blik være det, der holder dit oprørte sind fra at koge over.

Alexander: Specialisten, Broderen

Alexander er den evige specialist. Hans riffel er altid klar og velpoleret, og hans uniform sidder, efter omstændighederne, altid upåklageligt. At bryde normen er en fornærmelse for ham, men ofte noget han ser igennem fingre med. Han tror på det positive og finder stor glæde i et veludført stykke arbejde. Alexander er som en broder for dig. Hans præcision er fornøjelig og betryggende. Sammen står Du og Alexander som det rolige center i gruppen.

Peter: Forhørseksperten, Den skrøbelige.

Peters skønhed og vævre krop kan til tider synes lidt malplaceret midt i krigens grimhed. Han har et vittigt og skarpt sind og er afholdt. Peters skarpe tunge vender sig tit til en spydig sarkasme, som kan pille de største ned men også bygge de mindste op. Han er ikke skabt til krig og burde sidde på et studerekammer eller i en herreklub i den store by. Du passer godt på Peter og hans milde sind. Han er god at bekende sig til, men du er opmærksom på ikke at hælde for meget af dit tungsind over på ham, for der er grænser for, hvor meget selv Peter kan rumme.

Leo: Kaptajnen, Den Naive

Leos aristokratiske baggrund er tydelig, i alt hvad han foretager sig. Han spiser pænere, taler pænere, og hans sko er dyrere end andres. Han er en meget ung officer, som ikke er af samme soldaterstøbning som jer, men hvis familie har fået ham placeret ved fronten. Men han er også en person, man har medlidenhed med og beskytter, for han er her tydeligvis ikke af egen fri vilje. Leo er i bedste fald en middelmådig officer, men er nem at trække rundt i manegen. På bunden er han faktisk en helt hæderlig og sympatisk person. Det sker, han dækker over det med en officersattitude, men den er sjældent længerevarende. I kan alle godt lide Leo.



Peter



Peter



"Din belevenhed, sirlighed og skarpe tunge blev et skjold"

Velkommen til

Du skal nu spille 'En Fandens Historie: I Krigstid gør Djævelen Plads i Helvede'. Det er et stemningsfyldt scenarie i to dele: Første dels formål er at etablere jeres interne sammenhold, lade dig få et indtryk af din og gruppens karakterer, og hvordan I sammen virker som enhed. Altså en præsentation af persongalleriet og etablering af jeres venskab.

Anden del er en serie scener, der har til formål at pille din karakter fra hinanden igen. Det er et skæbnesvangert spil mod Djævelen og med livet som indsats.

Oplevelserne kommer til at dræne din karakter for menneskelighed til et stadie, hvor de valg, der træffes, ikke længere bunder i en kærlighed til livet og mennesker men i desperation og selvhad.

Det, du nu sidder med i hånden, er første del af din karakter. Mellem første og anden del af scenariet vil du få udleveret resten af karakteren, din erindring om Det Skæbnesvangre Døgn. Denne opdeling er til for at skabe et tydeligt knæk i din karakter og i gruppens selvopfattelse, så regn med en pause inden det store seje træk.

Om Krigen

Scenariet er sat i Den Store Krig, Den ustoppelige fremadbrusende kraft, en mekanisk tilstand af eufori, forandring og destruktion. Dampmaskinerne har banet vejen for de dundrende dieselmotorer, og maskingeværets salver akkompagnerer granaternes tordenen som trommer og pauker i en slagtojskoncert. Det er smukt fra afstand, når de storladne telegrammer trykkes i aviserne og sultent fortæres af de naive masser. Langt fra frontlinien. Langt fra dysenteri og gas. Langt fra virkeligheden. Men frontlinien står ikke stille, den skyller over landet med en kraft så stor, at intet går umærket derfra. Intet er det samme, når det mørke bælte af død har sluppet dig.

Om Enheden

I er uadskillelige. Sammen er I stærke, og sammen kan I være jer selv. Krigen er en blytung kappe af destruktions, som man skal være fem om at kunne bære for ikke at knække under byrden. I er alle ligeværdige og stærkt forbrødrede af de mange kamphandlinger jeres øjne og hænder har delt. I er også stolte, for I har gjort en forskel. Jeres enhed er vidt berømte for jeres heltemod og sejre. I bliver brugt i propagandamaterialet som eksemplet på den perfekte enhed. De unge rekrutteres øjne hænger ved jer, hver gang I mønstres, og den store ærefrygt, de viser jer, holder jeres rygge ranke. Stålbjørnen bliver I kaldt - kun jer. Jeres sammenhold, rygte og fremståen er upåklagelig, og jeres gerninger taler samme sprog.

Om Landsbyen

Landsbyen, scenariet foregår i, er den idylliske lille stationsby. Møllehjulet plasker lystigt i den klukkende å og befolkningen er arbejdsomme og glade. Byen har kirke, skole, rådhus og et par små butikker og erhverv. En hovedgade, der ligger vinkelret på frontlinjen, tegner byens form, og små hyggelige gader går ud derfra. Jernbanen går gennem byen, som derfor er et centralt taktisk punkt for dette område. Byens opland er frodigt, og gårdene ligger som spredte hvide småsten på den grønne baggrund.

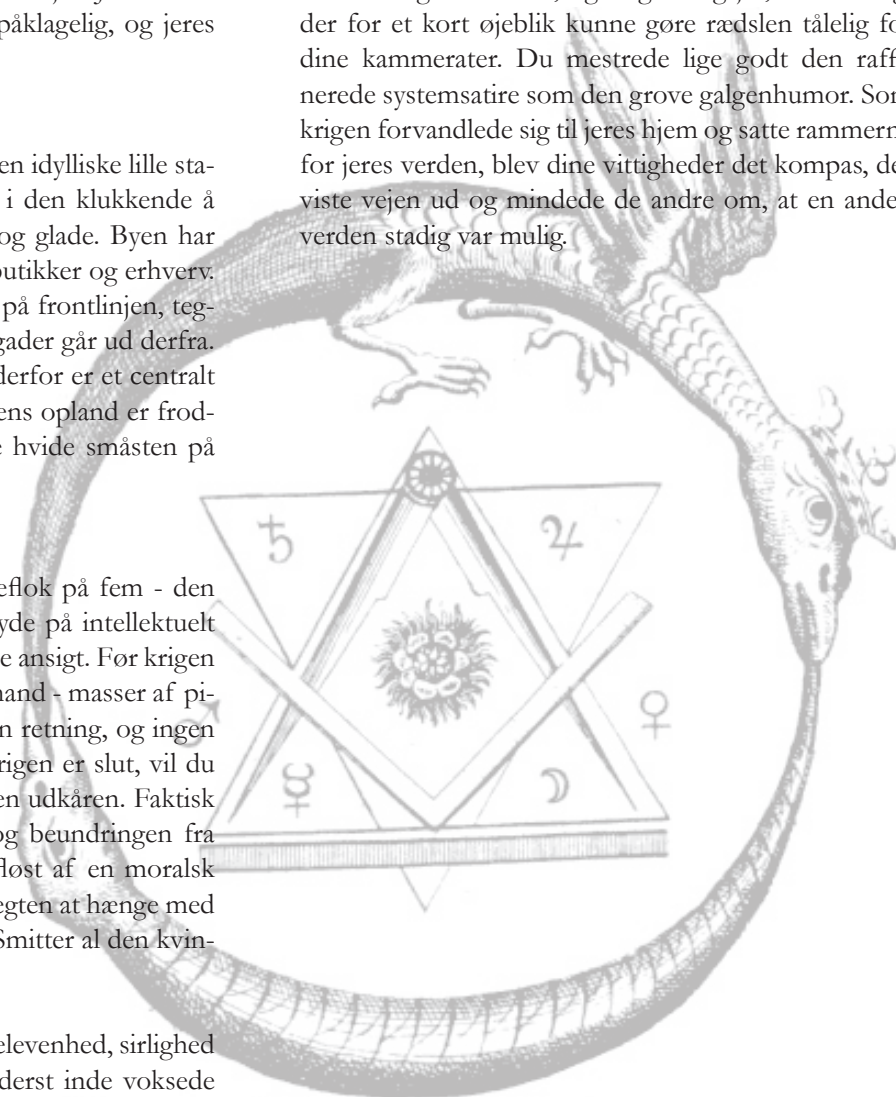
Om Peter

Du er den midterste i en søskendeflok på fem - den milde broder, som har meget at byde på intellektuelt og altid et smil midt i det rødkindede ansigt. Før krigen var du en ugift men håbefuld ung mand - masser af piger sendte længselsfulde blikke i din retning, og ingen i din familie er i tvivl om, at når krigen er slut, vil du ikke have problemer med at finde en udkåren. Faktisk var du altid omgivet af kvinder, og beundringen fra dine fæller kunne af og til blive afløst af en moralsk bekymring. "Er det nu godt for knægten at hænge med de piger? Er de nok under opsyn? Smitter al den kvindagtighed mon af på ham?"

Du gled altid af på kritikken. Din belevenhed, sirlighed og skarpe tunge blev et skjold. Inderst inde voksede dog en bekymring over, at du aldrig helt kunne finde den seksuelle interesse, som andre forventede, at du havde. Er der noget galt med dig? Det er helt sikkert, at når du kommer tilbage, skal du bevise, at du kan løfte opgaven som enhver anden mand og skabe dig en sund og naturlig familie.

I træningen til hæren havde du en hård medfart og blev knægtet på din manglende fysik og sirlige kropssprog. Du klarede dig i bedste fald gennemsnitligt i de fysiske prøvelser men vandt megen hæder i kraft af dit veludviklede intellekt og din raffinerede humor. Alle dine soldaterkammerater elsker dig - alle de hårde, håbefulde drenge med krigens skygge over hovederne. Din skarpe tunge og dit vid tjente dig også rollen som den, der oftest har stået for forhør af krigsfanger - her må du grave dybt og finde fangernes fordums smerter for at få tunger på gled.

Da træningen var slut, og krigen tog jer, var det dig, der for et kort øjeblik kunne gøre rædslen tålelig for dine kammerater. Du mestrede lige godt den raffinerede systemsatire som den grove galgenhumor. Som krigen forvandlede sig til jeres hjem og satte rammerne for jeres verden, blev dine vittigheder det kompas, der viste vejen ud og mindede de andre om, at en anden verden stadig var mulig.



Peter

relationer

Nikolai: Kæmpen, Knudemennesket.

Nikolai har sine fødder plantet dybt i nationens sorte muld, og hans skuldre bærer himlen. Derhjemme er han far til en lille dreng, husbond til en ung kone og enearving til sin fædrene gård. Godt nok er Nikolai en gæv gut og en klippe blandt jer, men aldrig har du mødt en dybere sorgmodighed og en strammere knude end i ham. Du føler en dyb medlidenhed med Nikolai og leder konstant efter den løse ende, der kan hives i for at trevle hans tungsind op.

Anton: Korporalen, karrieresoldaten

Anton er jeres korporal. Altid med en lille sort cerut plantet i mundvigen og de sorte bryn trukket ned i en snerren, bjæffer han sine ordrer ud. Anton har de mørke øjne stift rettet mod næste sejr og den mulige forfremmelse, og han har tænkt sig at trække resten af soldaterkammeraterne med, om de vil det eller ej. Enhver flok har sin fører, og Anton er jeres. Det er du helt afklaret med, og du misunder absolut ikke Antons job. Der er bare et eller andet ved Anton, der vækker en diabolisk trang i dig: Du må udfordre ham, så når du taler med Anton, vil en syrlig bemærkning eller en skarp kommentar altid ligge lige for.

Ivan: Enspænderen, Den undervurderede

Ivan er drengen i hjørnet. De fleste tager ham fejlagtigt for en sinke, men dem, der ser hans opmærksomme øjne, føler dem altid på sig og bliver vagtsomme over for ham. De få, der fatter sympati eller ikke frygter ham, holder sig som regel på respektfuld afstand. Du beundrer Ivan for hans rolige gemyt. Tænk, at man kan være så afklaret med ikke at være centrum, og befinde sig så godt ved ikke at skulle føre sig frem. Hvad får manden dog ikke øje på fra den position?


Alexander: Specialisten, Broderen

Alexander er den evige specialist. Hans riffel er altid klar og velpoleret, og hans uniform sidder, efter omstændighederne, altid upåklageligt. At bryde normen er en fornærmelse for ham, men ofte noget han ser igennem fingre med. Han tror på det positive og finder stor glæde i et veludført stykke arbejde. Alexander har godt styr på alt, hvad han laver, og han går til sine opgaver med en rolig arbejdsom glæde. Den glæde nærer du og viser ham, at selv midt i vanviddet består noget sundt og raskt i verden. Nok er Alexander simpel, men han er ikke tykpandet.

Leo: Kaptajnen, Den Naive

Leos aristokratiske baggrund er tydelig, i alt hvad han foretager sig. Han spiser pænere, taler pænere, og hans sko er dyrere end andres. Han er en meget ung officer, som ikke er af samme soldaterstøbning som jer, men hvis familie har fået ham placeret ved fronten. Men han er også en person, man har medlidenhed med og beskytter, for han er her tydeligvis ikke af egen fri vilje. Leo er i bedste fald en middelmådig officer, men er nem at trække rundt i manegen. På bunden er han faktisk en helt hæderlig og sympatisk person. Det sker, han dækker over det med en officersattitude, men den er sjældent længerevarende. I kan alle godt lide Leo.





Roller til

anden del

Udleveres efter I har spillet sidste scene af første del (flash forward)

Karakter - anden del

Dette er anden del af din karakter

Du skal læse det nedenstående, med en bevidsthed om, at det både er de scener der udgør 2. del af scenariet, men også med øje for, hvordan netop din karakter har tabt sin menneskelighed over Det Skæbnesvangre Døgn. Vi slutter efter hver skæbnescene med korte monologer, hvor aktørens oplevelse af scenen forankres i tanke og følelser.

Om 'Det Skæbnesvangre Døgn'

Indtil nu havde de været helte. Men på et døgn skulle Krigen åbne sit gab og sluge dem med hud og hår. Mens solen druknede i et blodrødt vestligt skyhav, voldtog de en krigsfange for at presse ham til det sidste, og hans desperate løgne ledte dem til at bombe det forkerte mål. En skole fyldt med børn blev forvandlet til støv og ituslåede porcelænsdukker.

Fjenden vågnede af sin venten og stred ud for at møde dem, men i regnen og mørket begås fejl og denne fejl ledte til døde kammerater og en panisk retræte. Men først krævedes der, at et regnskab blev gjort op og tre unge drenge faldt i mudderet som desertører. Morgenrøden fandt dem i skjul i en kælder, hvor en ung mor og hendes lille barn måtte bløde for at fem helte kunne leve. Nu er der kun stormløbet og Krigen tilbage. Stålbjørnen er knækket.

Voldtægten



Enheden har taget en ung Fjendtlig soldat som fange. De ved soldatens enhed må være i nærheden, men ved ikke hvor. De forhører ham, men forhøret går over gevind, og de ender med at få falske efterretninger ud af fangen.

Lokation: Et lagerrum i møllen. Sparsomt lys. Støv overalt. Gamle melsække op af væggene. Hårdt og koldt stengulv.

Peter: Han har deltaget i forhøret og er i rummet, før resten af gruppen kommer ind. Han voldtager den unge fange som et led i torturen.

Nikolai: Han holder fangen fast, men prøver at true ham verbalt fremfor at slå ham. Nikolai støtter Peter ligegyldigt hvad, han gør.

Anton: Søger fra starten at dirigere begivenhederne. Han holder Peter fast i forhørslederrollen. Anton gør, hvad han kan, for at få fangen til at tale.

Alexander: Han trækker fangen på benene og holder ham fast. Han lægger op til at Nikolai skal banke ham til han taler. Han søger at få forhøret til at køre efter bogen.

Ivan: Prøver at lindre fangens lidelser. Han viger tilbage så snart voldtægten starter. Han spytter på Peter, når den er gennemført.

Fangen: Han er allerede knækket og søger trøst hos Peter, der har magten over ham. Han giver falske oplysninger om at hans deling befinder sig i kælderen under skolen, så snart voldtægten går i gang.

skolebombningen



Med informationerne fra forhøret besluttes det at skolens kælder skal bombes. Enheden har placeret sprængstofferne og ligger i skjul bag en lav mur. En officer, der træder op af trappeskakten, ser dem, løber efter lunten og de skyder ham. Skuddet udløser barneskrig fra kælderen, men da Leo springer over muren, er det for sent at stoppe ulykken.

Lokation: Landsbyskolen, nat, tåge. En skolegård med toppede brosten og nogle bænke i. Lidt træer og buske. En lav stenmur, man kan gemme sig bag.

Alexander: Gør hvad han kan for at sabotagen foregår som planlagt. Han lægger sig imellem Nikolai og Ivan, da Nikolaj prøver at stoppe Ivans skud. Bliver slået i gulvet.

Nikolai: Slår ud efter Ivan, da denne skyder for at forhindre, at de bliver opdaget. Rammer Alexander i stedet. Trækker dem begge ned bag muren for at beskytte dem.

Anton: Giver Ivan ordre til at skyde den fjendtlige officer. Skyder ham selv, da Ivan ikke rammer. Beordrer retræte.

Ivan: Skyder efter officeren på Antons ordre. Rammer ved siden af, da Nikolai slår ud efter ham. Hører lyden af børnestemmer og siger dette til Leo.

Peter: Hører Ivan fortælle om børnestemmerne og råber højt, at de skal slukke lunten. Slår Leo for at ryste ham ud af handlingslammelsen.

Leo: Bliver handlingslammet, da han hører Ivans rapport om børnestemmer. Beordrer dem til at slukke lunten, efter han bliver slået af Peter. Prøver selv at springe over muren, men må kaste sig til jorden for ikke at sprænges.

Bagholdet



Fra enhedens udkigspost i stationsbygningens tårn ser Ivan Fjenden i skæret fra en lysrakete. Han tøver med at skyde, og de prøver at signalere de uvidende, fremrykkende tropper derom, men regnen overdøver deres råb. Til sidst sender de Leo, der lige når frem for at blive slagtet med resten af kompagniet.

Lokation: Et lille klokketårn over stationsbygningen. Aften, kraftig regn. Der er en smal vindeltrappe ned og vinduer til alle sider. Pladsen er trang.

Ivan: Han får øje på Fjenden allerede inden lysraketten afslører dem, men er usikker og venter med at gøre resten af gruppen opmærksom på dem. Han bakker op om at sende kaptajn Leo ned for at advare delingen.

Nikolai: Bruger tid på at få Alexander til at signalere til delingen om bagholdet med sine signalflag. Giver op og prøver at få delingens opmærksomhed på egen hånd. Skubber fysisk Leo hen mod trappen for at få ham til at løbe ned og advare dem.

Anton: Opfordrer med det samme, han hører om Fjenden, Leo til at sende en runner ned til delingen med nyheden. Bliver gradvist mere og mere offensiv. Sluttes med at hviske: "Løb, din lille orm, eller jeg flår dig som et svin!"

Alexander: Prøver forgæves at gøre tegn til retræte til delingen med signalflagene. Kommer i klammeri med Nikolai om dette. Presser Leo til han selv løber ned og advarer dem.

Peter: Hjælper Nikolai med at signalere til delingen på gaden. Prøver at overtale Ivan til at bruge sit gevær på at stoppe massakren.

Leo: Reagerer for sent på situationen. Holder på deres overordnede ordre om ikke at skyde, før delingen har nået sit mål. Løber til sidst selv ned for at advare dem. Dør i bagholdet.

Henrettelsen



Tre eftersøgte unge mænd bliver fundet bag et udhus. Det bemærkes at de er deserteret, men de er også meget unge. Efter kort tids diskussion om emnet skærer Officeren igennem og beordrer henrettelsen. Anton udfører ordren.

Lokation: I mudderet bag et skur i nærheden af stationsbygningen. Jernbanesporer løber lige forbi. Der er et par træer og nogle murbrokker, der dækker for udsynet. Silende regn.

Anton: Holder en aggressiv tale, som fordømmer de tre desertører og præsenterer ham selv som martyr. Skyder soldaterne på Officerens ordre.

Nikolai: Tager straks desertørernes parti og stiller sig fysisk imellem dem og gruppen. Appellerer til Anton om at spare deres liv.

Alexander: Fordømmer de tre desertører højlydt. Prøver at få akten overstået så hurtigt som muligt. Reglerne må følges. Er tydeligt utålmodig.

Ivan: Går på detaljejagt og påpeger desertørernes manglende våben og udstyr, ureglementerede uniformer og mangel på evne til at følge ordrer.

Peter: Starter med at støtte Nikolai i at desertørerne skal skånes, men skifter side til at støtte Anton at reglerne skal følges. Argumenterer for at gruppen skal stå stærkt for at vise et stærkt forbillede, og at de tre soldater alligevel ikke kan overleve krigen.

Officeren: Lytter først og fremmest til Anton. Beordrer desertørerne henrettet på stedet. Ønsker at statuere et eksempel med dem.

Barnemordet



I en mørk kælder, hvor enheden søger tilflugt møder de et spædbarn og dets moder. Angsten for de grove soldateransigter og den anspændte stemning får barnet til at hulke. For ikke at blive hørt af Fjenden, der går på gulvbrædderne lige over deres hoveder, skærer Nikolaj barnets hals. Da moderen ikke kan holde sin sorg inde, må hun samme vej.

Lokation: Et lille byhus i udkanten af byen. Lav kulkælder under huset. Indgangen er en lem i stuegulvet.

Nikolai: Samler barnet op fra gulvet for at trøste det. Misforstår Antons fagter. Tager imod Alexanders kniv og skærer barnets hals over. Han stikker derefter kniven i struben på moren.

Anton: Gør tegn til Nikolai om at få barnet til at tie ved at trække hånden hen over halsen. Prøver at stoppe moren, før hun løber over til sit barn.

Alexander: Giver efter for sin angst for afsløring og opfordrer aktivt Nikolai til at slå ungen ihjel. Giver Nikolai sin kniv og presser på for at få det overstået.

Ivan: Prøver at bevare stilheden, men forstår ikke situationens alvor, før det er for sent. Laver sjove grimasser til barnet, som bliver sjovere og sjovere i takt med at barnet bliver mere og mere skræmt af ham.

Peter: Opdager moren og prøver at stoppe hende fra at nå barnet. Tager igen fat i hende, mens hun har fat i barnet. Trøster for døde øren.

Moren: Løber over til sit barn så snart Nikolai samler det op. Får sig vristet fri af henholdsvis Antons og Peters greb. Tager fat i barnet og prøver at hive det ud af Nikolais arme. Dør.